DIPLOMOVÁ PRÁCE

AQUARIUM

UBJEKT Subjekt byl velmi nadšený z celého rozhovoru, entuziasmus byl z jejích odpovědí cítit. Nebylo překvapivé zjištění, že se živí jako herečka a moderátorka, a tak jí tato otevřenost je poměrně osobní a velmi přirozená. V prostoru bydlí rok a půl společně se svým přítelem.
ostor, který subjekt obývá na první pohled působí velmi stísněným dojmem, strop není nikterak vysoký, místnosti jsou pouze dvě, koupelnu nepočítaje, jelikož ta je skutečně velmi malá, ale hlavním problémem prostoru a dle mého názoru zárodkem většiny, atmosférických pocitů v bytě je přístup světla, který je velmi limitován. Prostor, je rozdělen do dvou hlavních místností, první do které se vejde již ze
tupní chodby je kuchyňský prostor s malým jídelním stolem, ale ten podle subjektu není příliš využíván, tento prostor je propojen s obývacím pokojem, který se večer promění na ložnici díky rozkládatelnému gauči. Subjekt v prostoru bydlí již rok a půl, a to společně se svým přítelem. Jak ještě budeme popisovat v pozdějších částech rozboru, pro subjekt je toto první samostatné bydlení mimo kolej, na
erém bydlela před nastěhováním se do tohoto bytu, ale také dle svých slov velmi často zůstává v bytě rodičů svého přítele, který popsala jako částečný domov.Subjekt obecně nemluví příliš pozitivně o současném prostoru, to je do velké míry způsobeno velice striktními pravidly, jejichž dodržování je ze strany majitelky vyžadováno. Jedním z takových pravidel je zákaz jakéhokoliv osazování stěn, tzn. že pá
smí věšet přibíjet, ani lepit jakékoli předměty na stěny bytu. Nejsou to jen pravidla tohoto typu, které mohu mít za následek jakési odcizení od prostoru. Dalším důvodem této dis-symbiózy s prostorem je fakt, že většina užívaného nábytku je a byla dodána právě majitelkou prostoru, toto může sloužit jako jakási pojistka ze strany majitelky, aby byt zůstal tak jak je. Takovéto mechanizmy a chování ze strany
ajitelky nikterak nepřispívají k celkové pohodě a dobré atmosféře právě uživatelů bytu, byť jsou sebe legitimnější. Tento obecný diskomfort se projevuje také na vnímání kladných atributů bytu, když byl totiž subjekt dotázán na vyjmenování kladů bytu zmínila spíše elementy spojené buď se sousedstvím nebo výhodami, které přináší samotné bydlení v kontextu budovy, avšak nevyjmenovala klady samotného
ostoru. Tak například pozitiva, která zmínila byla v prvé řadě spojena s obecnějším komfortem lokality, to že když se vrací z práce nemusí se strachovat o své zdraví, jelikož lokalita je bezpečná.Zcela zásadním a určitě největším problémem v celém prostoru je podle subjektu neúprosná vlhkost. Již v období rozhovoru subjekt zmiňoval, že dochází k napadení plísněmi různých částí bytu, a také nábytku,
usím podotknout, že zatuchlost byla určitě cítit v obývacím prostoru. S vlhkostí bojují již od samého začátku, co se nastěhovali do prostoru. I v době mého rozhovoru, resp. krátce před mým příchodem, se vyskytnul problém s vlhkostí, kdy byla plíseň odhalena na modrém gauč. To pak vedlo k tomu, že subjekt údajně zuřivě vyhledával náhradní bydlení. Dalším velkým problémem podle slov subjektu je veln
nitovaný přístup světla. Prostor je opatřen pouze dvěma menšími okny, to pak nechává veškeré světelné nároky prostoru na umělém osvětlení, které pochopitelně nemůže stačit. Všechny tyto problémy nepohodlnosti, které jsou obsažené v tomto prostoru pak zákonitě vedou k diskomfortu jeho uživatelů. Subjekt hovořil o tom, že s přítelem se snaží trávit v prostoru co nejméně času, tzn. že alokují většinu
tivit do venkovního prostředí. Bylo zcela evidentní ze samo-regulačních atributů, že subjekt a její přítel mají rádi cestování, nezacházel bych až tak daleko, že diskomfort v prostoru je právě důvodem obliby této aktivity, ale určitě nepomáhá. Jak už jsem zmínil v začátku, je také zřejmé, že pokud opravdu nutně subjekt nemusí, tak ani ona ani její přítel v prostoru čas netráví. Subjekt rozkládá své obytné
tivity mezi dva další prostory, které hodnotí daleko pozitivněji. Těmito místy jsou, v prvé řadě, již zmíněný byt jejího přítele, ve kterém bydlí společně s jeho rodinou. Druhým prostorem je byt z dětství, který je bytem mimo Prahu, kde vyrůstala do své mladé dospělosti. Tento prostor z dětství, ovšem obývá pouze exkluzivně ona, bez přítele. V rozhovoru také zmiňovala, že s jejím přítel již delší dobu přemý
í o přestěhování se. Jako ideální byt subjekt popisoval následující prostor. Mělo by to být místo, které není zcela v centru metropole, ale je blízko natolik, že není problém se do úplného centra dostat velmi rychle. Prostor, který subjektu imponuje, by dle jejích slov byl byt někde v této lokalitě, který se skládá ze dvou pater a prostorné terasy. Co se zařízení týče, klade subjekt důraz na menší počet interiérů
ch objektu, jejich barevné složení specifikovala v ideální podobě jako bílé či šedé. Vysvětlení pro tuto barevnost byla její samotná údajná pozitivita a pestrost charakteru, která by sama osobě měla sloužit k dobarvení prostoru. Subjekt také zcela „nesnáší“ barevné stěny, barevný nábytek a pestré barvy v interiéru obecně. Konkrétnější preferencí týkající se stylového zaměření nábytku by pak byl, dle slov
bjekt, strohý ale nový nábytek (myšleno moderní). Pro podlahové úpravy zmínil subjekt, že by raději dřevěnou podlahu nebo její imitaci v prostorách jako je obývací pokoj kuchyně, ale v „praktičtějších“ místnostech by zvolila dlaždičky či něco více praktického na uklízení. Subjekt byl také velmi explicitní ve své vyhraněnosti vůči kobercům, které prý nenávidí.
ubjekt vyrůstal v údajně velmi prostorném bytě 4 + 1 společně s o dva roky starší sestrou a dvěma rodiči. Pravidla prostoru údajně nebyla nikterak striktní, to ilustrovala na příkladu kontrastu s pravidly fungování prostoru v bytě rodiny svého přítele, která označila jako usedlejší a staromódní. Subjekt byl zvyklý již od útlého věku, že je výraznějším členem rodiny „Já nevím, po kom to mám moje sestra je
lně tichá a plachá a já jsem úplný opak.“, tento popis ještě více dosednul, když jsme se dostali k průběhu období puberty, kdy subjekt s velkým úsměvem popisoval, jak „divoká“ byla tato etapa jejího života. Zajímavou dynamikou, která do velké míry mohla ovlivnit vnímání prostoru subjektu byl fakt, že rodiče si pořídili dům nedaleko jejich primární bytové jednotky, který po dobu vyrůstání rekonstruovali a
ešní době jej využívají k sezónnímu bydlení. Prostorová výměna tohoto typu, ale v plné podobě nepotkala náš subjekt ani její sestru, jelikož tento sekundární domov neobývali společně s jejich rodiči a jejich rodiče je nechali bydlet v původním bytě, sami zůstávali v nově koupeném domě. Ovšem toto vymezení prostoru nebylo stoprocentní, jelikož vždy když se rodiče vrátili z onoho sezóního domu, tak dívky
opak byt neopouštěly. To znamená, že sestry zůstávaly ve svém domově po celou dobu těchto výměn.subjekt označil domácí prostředí jako vysoce nekonfliktní, a z některých negativních aspektů zmínila hádání se sestrou ohledně úklidu. Dále v rozhovoru pak hovořila o soužití se svým přítelem, zmínila také svou citlivost na důkladný úklid.
světle našich dat se nyní přesuneme ke konceptuálnímu návrhu na základě vstřebaných poznatků. Subjekt je excentrický a extrovertní jedinec a vypadá to, že má potřebu komunikovat charakter své osobnosti vnějšímu okolí, nikterak jinak tomu nebude ani v jejím prostoru a je důležité podpořit tento atribut. To znamená, že prostor bude dobré osadit fotografiemi, osobními objekty a jinými samoregulačním
ributy. Velikost ideálního prostoru, tak jak jej popsala v rozhovoru, tedy ideálně dvě patra, by mohla být velmi optimální. Navzdory tomu, že se popsala jako člověk, který netráví příliš mnoho času uvnitř prostoru myslím, že její touha po externí stimulaci není až tak silná, jak líčí. Stejně tak bych zcela nedůvěřoval specifičtějšímu popisu, například barevného tónování prostoru “Nechci v prostoru moc barvy,
jsem barevná dost jako osobnost a prostor vlastně vyplním.”. Podíváme-li se totiž na současný stav obytného prostoru vidíme určitou rovnováhu mezi barevnými a nebarevnými (bílými, šedými, černými) elementy. Barevnými elementy zůstávají pak věci takzvaně doplňujícího rázu, ale vzpomeňme si, že všechen nábytek je dodán ze strany majitelky bytu, tzn. že právě věci, které se vyznačují určitou pestro
jsou dodány ze 100% subjektem. Pokud se pak zadíváme na další zbytky chování v prostoru zjistíme, že pestré barvy používá tak jako tak. Subjekt je rád středem pozornosti, je to její práce, ale také koníček, je proto důležité, abychom nepotlačovali tuto její charakterovou vlastnost. Tohoto se dá docílit hned několika způsoby, to že prostor by měl dvě patra může naplnit distinktivní hierarchií, která může být
dprahově cítěna každým člověkem, který prostor navštíví. Prostory, které se nacházejí ve vrchní části jsou důležitější než prostory ve spodní části. To znamená že prostory, které by mohly být více užíván i subjektem, by podle této hierarchie měly spočívat v druhém patře bytu, těmito prostory jsou koupelna ložnice případně pracovna subjektu. Všechny ostatní prostory, které nejsou vidět jako intimně
obní prostory se pak musí nacházet v dolní části bytu, tam kam mají přístup i ostatní lidé jako jsou třeba návštěvy.SUBJEKT BSubjekt působil velmi nejistým dojmem, ať už z pozice řeči těla nebo přímo ve svém vyjadřování v otázkách na nadzdvižená témata. Bohužel jsem neměl možnost nahlédnout přímo do obytného prostoru subjektu, jelikož subjekt B se zahrnutím fotek prostoru nesouhlasil.
avštívil jsem tedy pouze jeho současný obytný prostor, ve kterém přespává a jde o prostor jeho rodičů. V tomto bytě neměl subjekt téměř žádné osobní věci, a také se v něm nezdržoval příliš dlouho. Místo, které popisoval jako svůj primární obytný prostor se dle jeho slov jevilo, jako taneční studio, které má formu otevřeného prostoru, ve kterém subjekt ne jen pracoval, ale také bydlel, společně se svou
ítelkyní, se kterou také vedli taneční lekce. Bohužel kvůli koronavirové krizi se museli ze studia vystěhovat, a to byl také důvod jeho současného přebývání u svých rodičů.Vzhledem k tomu, že i když je studio primárním domácím prostředím subjektu, více pozornosti jsem musel věnovat předešlému bydlení subjektu, jednalo se o spolubydlení v obytném domě s několika spolubydlícími.
ím spolubydlením bylo sdílení prostoru s aktuální přítelkyní v jednom pokoji s několika dalšími spolubydlícími v pokojích ostatních, včetně majitelů celého bytu. Původně se subjekt B nenastěhoval ještě do prostoru, který nebyl zcela dokončený, a tak přebýval nejdříve v přechodu dvěma prostory mezi tím se věnoval rekonstrukci pokoje, který měli posléze pak sdílet s jeho přítelkyní.
ubjekt B sám sebe popsal jako velmi emocionálně založený, kde velká část jeho rozhodování pochází z intuitivně emočních pochodu. Proč je toto relevantní? Při popisu své první etapy žití v tomto prostoru a určité hierarchizaci pozitivních a negativních pocitů, zhodnotil své původní místo na přespávaní, tedy mezi prostor, jako velmi negativní, a to ne v rámci přímo vlastních zkušeností, byť jsem toho názoru
ty také hráli svou roli, ale spíše v rámci právě intuitivně emočním. Prostor popisoval slovy, že se tam necítí velmi dobře a že prostor celkově má velmi negativní energii, přidal pak několik příkladů. Příklady byly následující: „byli jsme tak jednou s přáteli uvnitř starého obytného domu a já a jeden můj kamarád jsme se tam vůbec necítili dobře, byl to takový podvědomý pocit negativní energie, až později
me zjistili, že místo bylo používáno jako popravčí místnost za doby komunistického režimu“. Celou dobu líčení těchto příkladů subjekt B nepůsobil příliš sebejistě, v průběhu vyprávění navazoval oční kontakt v nezvyklé četnosti, a taky prokládal popis množstvím konfirmačních pauz. Toto může být způsobeno hned několika důvody, prvním je samotné vědomí subjektu, že se jedná o téma podivné a těžko uche
celné. Druhým důvodem může být nervozita v rámci klamavého obrazu, který se snaží subjekt nastínit, ale to je skutečně veliké možná. Když pak dále hovořil o soužití již v onom pokoji, ve kterém spočíval se svou přítelkyní, nadále se uchyloval k celé řadě charakterizací emočnějšího typu. Hovořil totiž o prostoru jako o místě, ve kterém se musí primárně cítit dobře, jeho přesná slova byla: „musím jít dobro
ergii“. To šlo dle slov subjektu, mnohdy do konfliktu vlivem soužití subjektu a jeho přítelkyně která, dle jeho slov, měla dost odlišnou energii. Subjekt hovořil o „dobrých chvilkách“ v rámci prostoru jako o něčem co se nenaskytlo v rámci celkového fungování příliš často a dle jeho líčení vycházely tyto chvilky spíše z přímé interakce s přítelkyní. Naopak negativní chvíle byly daleko dominantnější v obecné
mosféře celého místa a vysvětlení ze strany subjektu plodí následující závěr. Subjekt B: „Své samostatné chování bych charakterizoval v rámci prostoru jako rituál relaxační a niterní zaměřené“. Žádnou ze svých aktivit nepopisoval v rámci širších sociálních interakcí, ať už se svou přítelkyní nebo s ostatními obyvateli prostor jako negativní. U subjektu B je cítit silné intuitivní vnímání a schopnost zaplnění
mosféry prostoru, to je myšleno v určitém abstraktní slova smyslu, znamená to že prostor, ve kterém se nachází, a který vnímá jako vlastní má pro něj daleko větší význam a úroveň nárokování si takového prostoru je v případě subjektu B daleko vyšší než u ostatních lidí (přirozený proces sebeidentifikace s prostorem). Co to znamená v praxi? Znamená to, že jakákoli, byť předem schválena přítomnost
ého člověka v takovém, silně vlastnicky vnímaném prostoru může být viděna jako podprahová intruze. Bohužel takové vnímání není jasné ostatním obyvatelům prostoru. Takže zatímco náš subjekt prochází mnohdy i velmi negativními procesy nálad, nic takového není v počátku komunikováno, jasnou cestou ostatním uživatelům. Ti jsou konfrontováni až teprve se špičkou ledovce a bezprostředními projevy
no negativní nálady, to jsou verbální i nonverbální nebo přímo fyzické interakce (nenásilné). Nepředstavujme si fyzické interakce v rámci konfrontačně agresivním, ale spíše jako např. manipulující některými objekty v prostoru jako je nábytek, ale především osobní objekty. K této analogii se určitým způsobem subjekt B přiznal, když ke konci soužití s přítelkyní už, dle vlastních slov, docházelo k takzvané
norkové nemoci a silným konfliktům především o osobní prostor. Abychom nebyli pouze zaměřeni na negativně se projevující atributy chování subjektu B, musíme zmínit i jeho poněkud neobvyklou senzitivitu k oddělování a rozpoznávání pocitově významných oblastí pro ostatní obyvatele společných místností. Konkrétně, podal subjekt B hned několik příkladů, kdy v rámci např. obývacího pokoje neužívá
které kusy nábytku, které podvědomě identifikoval jako spojené s emočně dominantními atributy jiných obyvatel prostoru. Tímto kusem nábytku byl třeba gauč, na kterém trávil nejvíce času jiný pár a subjekt B se za celou dobu svého setrvávání v bytě neodvážil na něj usednout z respektu právě k významnosti tohoto místa. Částečně toto cítění poukazuje na určitou potřebu jasně vymezené vlastnické struk
ry v rámci sdíleného prostoru, jelikož kdyby jeho, předešle zmíněná ego vyplňující tendence prostoru byla tak dominantní, vyplnila by zajisté i tyto sdílené objekty potažmo prostory. Tato citlivost může být následkem právě subjektem identifikované a popsané vysoké míry empatie, pak je tedy zvláštní, že se neprojevuje do větší míry v rámci privátně sdílených prostor, jako právě pokoje sdíleného s přítelky
Nahlížení na ideální byt a prostor. Jak jsme již zmínili subjekt B má vysoce niterně zaměřené uvažování o prostoru. Takovéto uvažování je zřejmé i pokud nasloucháme jeho požadavků na ideální obytný prostor. Subjekt vidí primární funkce prostoru jako funkce sloužící především relaxaci a sebe rozvoj a bude, podle něj nejlépe manifestováno někde u moře „třeba u Karibiku“. Subjekt se ve své vizi ideálnín
dlení velmi razantně vyhýbá metropoli nebo městu. Preferovanou lokací je příroda s dominantně monumentálním elementem, tímto elementem může být moře nebo také les. Akcent na prolínání přírodních elementů, ať už uvnitř nebo venku, je u subjektu B velmi silný. Stejně jako v exteriéru i v interiéru klade důraz na přírodní materiály konkrétně dřevo. To jak vidí primární a vůbec to co interpretuje jako
imární funkce prostoru je značně ovlivněno jeho osobními ambicemi a touhami. Když byl subjekt B dotázán na jeho denní rutinu v ideálním prostoru, subjekt B popsal následující proces. Každý den začíná 30 až 60 minutový cvičením, které má rituální nádech, dále pak by viděl svůj budoucí život v rovině finanční zabezpečenosti, usuzují tak z jeho charakterizace budoucí pracovní náplně, kterou by byla „prá
vlastní firmě či knize“ a každodenní rutina by končila opět cvičením nebo meditací, a to buď venku v přírodě nebo v domácím prostředí. Subjekt B nepopisoval toto své budoucí fungování v rámci sociálních interakcí potenciální budoucí partnerky nebo dokonce rodiny, obecně byl popis zaměřen především na seberozvoj. Dle svých slov, by se v tomto ideálním životě snažil být co nejvíce propojen s přírodou.
ké akcentoval důležitost uspořádání prostoru dle filosofie feng shui, která byla přítomna i v prostoru předešlém, tedy v bytě, který sdílet s přítelkyní. Byť to nebylo explicitně řečeno subjektem B, je zřejmé, že pro komfort a mentální pohodu je pro něj velmi důležité, aby prostor byl primárně soukromým a z toho vycházejícím spirituální místem.
to skoro sebestřednější tendence uvažování mohou vycházet, dle mého názoru, z domácího prostředí, ve kterém subjekt B vyrůstal jako dítě. Dle jeho popisu od útlého věku vyrůstali společně s rodiči a sourozenci v poměrně malém dvoupokojovém bytě. Z tohoto prostředí může pramenit právě většina potřeb pro oddělení osobních a intimních prostor. Dále se domnívám, že díky některým interakcím, které
v tomto prostoru odehrály má subjekt B tendence nahlížet na prostory sebou obývané z hodnotící perspektivy právě druhých lidí, které mají v jeho hlavě většinou kritický nebo negativní úsudek a tomu nepomáhá ani jím popsaná schopnost vysoké empatie. Subjekt popisoval, že při vyrůstání v primárním prostředí byl nucen sdílet většinu prostor s dalšími rodinnými příslušníky. V tomto relativně stísněné
ostoru byla pak opticky v metaforické podobě jediná cesta ven a tou prý bylo otevřené a veliké okno do zahrady. Z této prostorové reálie může vycházet právě inklinace subjektu k přírodě jako prostupujícímu elementu jeho chtěných prostor.Máme zde tedy jedince, který má velmi silně zakořeněné vnímání a přivlastňování prostoru jako širšího kontextu vlastněného ega. Návrh tak bude muset komplimento-
t nejen tyto podvědomé a propojené elementy do samotného fungování v prostoru, tak jak byly ve funkčních případech popsány samotným subjektem, ale také bude muset nabídnout dostatečnou úroveň soukromí, aby jeho absence nenavozovala subjektu negativní stavy. Pro náš subjekt bude lepší, tak jak sám říká, když se jeho ideální prostor bude nacházet mimo silně frekventovaná místa, tzn. ideální
ostor skutečně bude někde v přírodě nejde, ale jen o přítomnost v přírodě jako takové, ale také o přítomnost dominantních a svým způsobem kontrastních přírodních atributů, onoho okna do zahrady. Je proto důležité, aby se v bezprostředním okolí příbytku nacházel nějaký dominantní přírodní prvek, tím může být již zmíněné moře, větší vodní plocha, les, hora nebo přírodní panoráma, potřebujeme totiž
okovat volnost a snadnost přístupu subjektu, stejně jako bezprostřednost právě elementu okna do přírody, který známe z jeho dětského prostoru. Dále je klíčové, aby prostor fungoval v rámci takzvané objemové dostačující a obsažitelné velikosti. Myslíme tím, že jednotlivé rozměry místností nesmí působit roztroušeným dojmem, jak po stránce funkční, tak po stránce estetické, aby se náš subjekt mohl zto-
žnit s jednotností a uceleností těch či oněch místností natolik, že povolí svému egu nebo chcete-li prostorovému pocitu zaujmout pouze obývanou místnost, ve které se nachází. Bude pak pro něj daleko komfortnější fungování i při soužití s ostatními lidmi. Toho lze docílit hned několika způsoby, první je význačnost materiálu, pod tím si můžeme představit každou místnost jako distinktivně oddělenou právě
mci užitných materiál. Kuchyň může být dominována snadno omyvatelnými povrchy tmavší barevnosti, jejichž podprahovou atmosférou může být chlad nebo odcizenost. Tento prostor by měl být také do velké míry značně rozdělen, tzn. že většina místností by měla být opatřena uzavíratelnými mechanizmy. Nutně zde nemluvím o dveřích, je totiž třeba nalézt funkčně přátelský systém, který ale také nabízí
statečnou formu kreativity, ne veškeré dělení prostoru musí být zcela rigidní, lze si pohrávat i s textilními dělícími prvky. Našemu subjektu by také pomohlo, pokud by byl prostor dělen nejen v rámci kontinuální konstrukce, ale také i v širším měřítku. Prakticky to pak znamená, že některé místnosti jako např. pracovna nebo meditační\cvičební prostor mohu být zcela odděleny od hlavní funkční části domu.
by napomohlo určité filtraci a rozptýlení právě silné tendence subjektu pro vyplňování prostoru podvědomým způsobem.SUBJEKT IProstor tohoto subjektu působil velmi velkorysým a vzdušným dojmem. Je to dáno především kompozicí obytné místnosti, která je vyplněná světlem z protějšího okna. Dále pak jsou to vysoké stropy a bílé stěny, které přidávají na pocitové velikosti místnosti. Samotný pokoj
l relativně čistý a celkově utříděný, na první pohled akcentoval spíše utilitárnější funkce prostoru nežli vyjadřující elementy osobnosti jeho uživatelky. Celkově se jedná o poměrně prostorný byt, a i v současném stavu je v bytě společně se subjektem další spolubydlící a v průběhu celých 3 let se již vystřídali tři jiní. V naší analýze se více detailněji zaměříme právě na jednu z etap vývoje tohoto prostoru, tak
k je popisována v souvislosti se sociálním soužitím právě naší dotazované. Byt je dále pochopitelně vybaven dalšími místnostmi jako jsou koupena nebo kuchyně, ale tyto prostory jsou znatelně prostší a holejší než primární obytná místnost. Subjekt také sám potvrdil tuto teorii, když popisoval niterné vnímání celého bytu, tato absence se nutně pak projeví na ochladnutí zkoumaných elementů v těchto míst-
stech. Dále bylo uvedeno, že v těchto místnostech netráví čas ani v jejich původním utilitární sféře. Určité podobnosti prostoru je znát i v primární místnosti, kdy navzdory tomu, že subjekt hovořil o tom, jak tráví ráda čas doma, má bohužel tolik práce, že tomu zákonitě musí podléhat i ráz primární obytné místnosti. Tyto distinkce prostoru můžou do velké míry, vycházet z pocitu, že ony místnosti nevypada
k jak, by si subjekt představoval. V bytě se jinak cítí velmi dobře. Svou negativní náladu směrem k obývání ostatních prostor dovysvětlil subjekt i tak, že pokud si chce do prostoru přivést jakoukoliv návštěvu, neučiní tak, jelikož dochází pak k domnělé asociaci s reprezentací její vlastní osoby a tohoto prostoru „Nechci si sem lidi moc vodit, když už tak si je vezmu sem ke mně, abychom nemuseli být v kuchy
protože je to tam fakt strašné a nechci aby to byla moje vizitka.“.Prostor na první pohled nepůsobí příliš výrazně, a jako takový má určitou velmi racionální strukturu, která do velké míry vychází z pracovní okupace jeho uživatelky, jelikož zaměstnáním subjektu je architektura. Místnost je uspořádána s funkční úvahou v první linii. V prostoru je velmi zřejmé, že pro jeho uživatelku má význam, a to nejen v
agmatickém a soukromém slova smyslu, ale také na jakési abstraktně životní systémové úrovni „Když to tady není jak potřebuji nebo chci jsem z toho celá nesvá a než cokoliv začnu dělat musím to nějak vyřešit...“. Ne všichni lidé vnímají svůj primární obytný prostor tímto způsobem, ale u jedinců, kteří ano, je propojení a asociace s osobním místem, ale i objekty v něm o něco hlubší. To pak znamená, že
ou daleko citlivější na jakoukoli jeho intruzí, ať už ve fyzickém slova smyslu nebo abstraktním. Příkladem určitého intruzivního chování může být interakce, kterou náš subjekt popsal s jednu z jeho bývalých spolubydlících. Jednalo se o jakési, dle slov subjektů, narušení právě respektu vnitřního teritoria a intimního místa uvnitř primárního obytného prostoru. Konkrétně šlo o intruzi ze strany domácího maz
dprahové cítěna každým člověkem, který prostor navštíví. Prostory, které se nacházejí ve vrchní části jsou důležitější než prostory ve spodní části. To znamená že prostory, které by mohly být více užíván i subjektem, by podle této hierarchie měly spočívat v druhém patře bytu, těmito prostory jsou koupelna ložnice případně pracovna subjektu. Všechny ostatní prostory, které nejsou vidět jako intimně
obní prostory se pak musí nacházet v dolní části bytu, tam kam mají přístup i ostatní lidé jako jsou třeba návštěvy.SUBJEKT BSubjekt působil velmi nejistým dojmem, ať už z pozice řeči těla nebo přímo ve svém vyjadřování v otázkách na nadzdvižená témata. Bohužel jsem neměl možnost nahlédnout přímo do obytného prostoru subjektu, jelikož subjekt B se zahrnutím fotek prostoru nesouhlasil.
avštívil jsem tedy pouze jeho současný obytný prostor, ve kterém přespává a jde o prostor jeho rodičů. V tomto bytě neměl subjekt téměř žádné osobní věci, a také se v něm nezdržoval příliš dlouho. Místo, které popisoval jako svůj primární obytný prostor se dle jeho slov jevilo, jako taneční studio, které má formu otevřeného prostoru, ve kterém subjekt ne jen pracoval, ale také bydlel, společně se svou
ítelkyní, se kterou také vedli taneční lekce. Bohužel kvůli koronavirové krizi se museli ze studia vystěhovat, a to byl také důvod jeho současného přebývání u svých rodičů.Vzhledem k tomu, že i když je studio primárním domácím prostředím subjektu, více pozornosti jsem musel věnovat předešlému bydlení subjektu, jednalo se o spolubydlení v obytném domě s několika spolubydlícími.
ím spolubydlením bylo sdílení prostoru s aktuální přítelkyní v jednom pokoji s několika dalšími spolubydlícími v pokojích ostatních, včetně majitelů celého bytu. Původně se subjekt B nenastěhoval ještě do prostoru, který nebyl zcela dokončený, a tak přebýval nejdříve v přechodu dvěma prostory mezi tím se věnoval rekonstrukci pokoje, který měli posléze pak sdílet s jeho přítelkyní.
ubjekt B sám sebe popsal jako velmi emocionálně založený, kde velká část jeho rozhodování pochází z intuitivně emočních pochodu. Proč je toto relevantní? Při popisu své první etapy žití v tomto prostoru a určité hierarchizaci pozitivních a negativních pocitů, zhodnotil své původní místo na přespávaní, tedy mezi prostor, jako velmi negativní, a to ne v rámci přímo vlastních zkušeností, byť jsem toho názoru
ty také hráli svou roli, ale spíše v rámci právě intuitivně emočním. Prostor popisoval slovy, že se tam necítí velmi dobře a že prostor celkově má velmi negativní energii, přidal pak několik příkladů. Příklady byly následující: „byli jsme tak jednou s přáteli uvnitř starého obytného domu a já a jeden můj kamarád jsme se tam vůbec necítili dobře, byl to takový podvědomý pocit negativní energie, až později
me zjistili, že místo bylo používáno jako popravčí místnost za doby komunistického režimu“. Celou dobu líčení těchto příkladů subjekt B nepůsobil příliš sebejistě, v průběhu vyprávění navazoval oční kontakt v nezvyklé četnosti, a taky prokládal popis množstvím konfirmačních pauz. Toto může být způsobeno hned několika důvody, prvním je samotné vědomí subjektu, že se jedná o téma podivné a těžko uche
celné. Druhým důvodem může být nervozita v rámci klamavého obrazu, který se snaží subjekt nastínit, ale to je skutečně veliké možná. Když pak dále hovořil o soužití již v onom pokoji, ve kterém spočíval se svou přítelkyní, nadále se uchyloval k celé řadě charakterizací emočnějšího typu. Hovořil totiž o prostoru jako o místě, ve kterém se musí primárně cítit dobře, jeho přesná slova byla: „musím jít dobro
ergii“. To šlo dle slov subjektu, mnohdy do konfliktu vlivem soužití subjektu a jeho přítelkyně která, dle jeho slov, měla dost odlišnou energii. Subjekt hovořil o „dobrých chvilkách“ v rámci prostoru jako o něčem co se nenaskytlo v rámci celkového fungování příliš často a dle jeho líčení vycházely tyto chvilky spíše z přímé interakce s přítelkyní. Naopak negativní chvíle byly daleko dominantnější v obecné
mosféře celého místa a vysvětlení ze strany subjektu plodí následující závěr. Subjekt B: „Své samostatné chování bych charakterizoval v rámci prostoru jako rituál relaxační a niterní zaměřené“. Žádnou ze svých aktivit nepopisoval v rámci širších sociálních interakcí, ať už se svou přítelkyní nebo s ostatními obyvateli prostor jako negativní. U subjektu B je cítit silné intuitivní vnímání a schopnost zaplnění
mosféry prostoru, to je myšleno v určitém abstraktní slova smyslu, znamená to že prostor, ve kterém se nachází, a který vnímá jako vlastní má pro něj daleko větší význam a úroveň nárokování si takového prostoru je v případě subjektu B daleko vyšší než u ostatních lidí (přirozený proces sebeidentifikace s prostorem). Co to znamená v praxi? Znamená to, že jakákoli, byť předem schválena přítomnost
ého člověka v takovém, silně vlastnicky vnímaném prostoru může být viděna jako podprahová intruze. Bohužel takové vnímání není jasné ostatním obyvatelům prostoru. Takže zatímco náš subjekt prochází mnohdy i velmi negativními procesy nálad, nic takového není v počátku komunikováno, jasnou cestou ostatním uživatelům. Ti jsou konfrontováni až teprve se špičkou ledovce a bezprostředními projevy
no negativní nálady, to jsou verbální i nonverbální nebo přímo fyzické interakce (nenásilné). Nepředstavujme si fyzické interakce v rámci konfrontačně agresivním, ale spíše jako např. manipulující některými objekty v prostoru jako je nábytek, ale především osobní objekty. K této analogii se určitým způsobem subjekt B přiznal, když ke konci soužití s přítelkyní už, dle vlastních slov, docházelo k takzvané
norkové nemoci a silným konfliktům především o osobní prostor. Abychom nebyli pouze zaměřeni na negativně se projevující atributy chování subjektu B, musíme zmínit i jeho poněkud neobvyklou senzitivitu k oddělování a rozpoznávání pocitově významných oblastí pro ostatní obyvatele společných místností. Konkrétně, podal subjekt B hned několik příkladů, kdy v rámci např. obývacího pokoje neužívá
které kusy nábytku, které podvědomě identifikoval jako spojené s emočně dominantními atributy jiných obyvatel prostoru. Tímto kusem nábytku byl třeba gauč, na kterém trávil nejvíce času jiný pár a subjekt B se za celou dobu svého setrvávání v bytě neodvážil na něj usednout z respektu právě k významnosti tohoto místa. Částečně toto cítění poukazuje na určitou potřebu jasně vymezené vlastnické struk
ry v rámci sdíleného prostoru, jelikož kdyby jeho, předešle zmíněná ego vyplňující tendence prostoru byla tak dominantní, vyplnila by zajisté i tyto sdílené objekty potažmo prostory. Tato citlivost může být následkem právě subjektem identifikované a popsané vysoké míry empatie, pak je tedy zvláštní, že se neprojevuje do větší míry v rámci privátně sdílených prostor, jako právě pokoje sdíleného s přítelky
Nahlížení na ideální byt a prostor. Jak jsme již zmínili subjekt B má vysoce niterně zaměřené uvažování o prostoru. Takovéto uvažování je zřejmé i pokud nasloucháme jeho požadavků na ideální obytný prostor. Subjekt vidí primární funkce prostoru jako funkce sloužící především relaxaci a sebe rozvoj a bude, podle něj nejlépe manifestováno někde u moře „třeba u Karibiku“. Subjekt se ve své vizi ideálnín
dlení velmi razantně vyhýbá metropoli nebo městu. Preferovanou lokací je příroda s dominantně monumentálním elementem, tímto elementem může být moře nebo také les. Akcent na prolínání přírodních elementů, ať už uvnitř nebo venku, je u subjektu B velmi silný. Stejně jako v exteriéru i v interiéru klade důraz na přírodní materiály konkrétně dřevo. To jak vidí primární a vůbec to co interpretuje jako
imární funkce prostoru je značně ovlivněno jeho osobními ambicemi a touhami. Když byl subjekt B dotázán na jeho denní rutinu v ideálním prostoru, subjekt B popsal následující proces. Každý den začíná 30 až 60 minutový cvičením, které má rituální nádech, dále pak by viděl svůj budoucí život v rovině finanční zabezpečenosti, usuzují tak z jeho charakterizace budoucí pracovní náplně, kterou by byla „prá
vlastní firmě či knize“ a každodenní rutina by končila opět cvičením nebo meditací, a to buď venku v přírodě nebo v domácím prostředí. Subjekt B nepopisoval toto své budoucí fungování v rámci sociálních interakcí potenciální budoucí partnerky nebo dokonce rodiny, obecně byl popis zaměřen především na seberozvoj. Dle svých slov, by se v tomto ideálním životě snažil být co nejvíce propojen s přírodou.
ké akcentoval důležitost uspořádání prostoru dle filosofie feng shui, která byla přítomna i v prostoru předešlém, tedy v bytě, který sdílet s přítelkyní. Byť to nebylo explicitně řečeno subjektem B, je zřejmé, že pro komfort a mentální pohodu je pro něj velmi důležité, aby prostor byl primárně soukromým a z toho vycházejícím spirituální místem.
to skoro sebestřednější tendence uvažování mohou vycházet, dle mého názoru, z domácího prostředí, ve kterém subjekt B vyrůstal jako dítě. Dle jeho popisu od útlého věku vyrůstali společně s rodiči a sourozenci v poměrně malém dvoupokojovém bytě. Z tohoto prostředí může pramenit právě většina potřeb pro oddělení osobních a intimních prostor. Dále se domnívám, že díky některým interakcím, které
v tomto prostoru odehrály má subjekt B tendence nahlížet na prostory sebou obývané z hodnotící perspektivy právě druhých lidí, které mají v jeho hlavě většinou kritický nebo negativní úsudek a tomu nepomáhá ani jím popsaná schopnost vysoké empatie. Subjekt popisoval, že při vyrůstání v primárním prostředí byl nucen sdílet většinu prostor s dalšími rodinnými příslušníky. V tomto relativně stísněné
ostoru byla pak opticky v metaforické podobě jediná cesta ven a tou prý bylo otevřené a veliké okno do zahrady. Z této prostorové reálie může vycházet právě inklinace subjektu k přírodě jako prostupujícímu elementu jeho chtěných prostor.Máme zde tedy jedince, který má velmi silně zakořeněné vnímání a přivlastňování prostoru jako širšího kontextu vlastněného ega. Návrh tak bude muset komplimento-
t nejen tyto podvědomé a propojené elementy do samotného fungování v prostoru, tak jak byly ve funkčních případech popsány samotným subjektem, ale také bude muset nabídnout dostatečnou úroveň soukromí, aby jeho absence nenavozovala subjektu negativní stavy. Pro náš subjekt bude lepší, tak jak sám říká, když se jeho ideální prostor bude nacházet mimo silně frekventovaná místa, tzn. ideální
ostor skutečně bude někde v přírodě nejde, ale jen o přítomnost v přírodě jako takové, ale také o přítomnost dominantních a svým způsobem kontrastních přírodních atributů, onoho okna do zahrady. Je proto důležité, aby se v bezprostředním okolí příbytku nacházel nějaký dominantní přírodní prvek, tím může být již zmíněné moře, větší vodní plocha, les, hora nebo přírodní panoráma, potřebujeme totiž
okovat volnost a snadnost přístupu subjektu, stejně jako bezprostřednost právě elementu okna do přírody, který známe z jeho dětského prostoru. Dále je klíčové, aby prostor fungoval v rámci takzvané objemové dostačující a obsažitelné velikosti. Myslíme tím, že jednotlivé rozměry místností nesmí působit roztroušeným dojmem, jak po stránce funkční, tak po stránce estetické, aby se náš subjekt mohl zto-
žnit s jednotností a uceleností těch či oněch místností natolik, že povolí sv

AQUARIUM

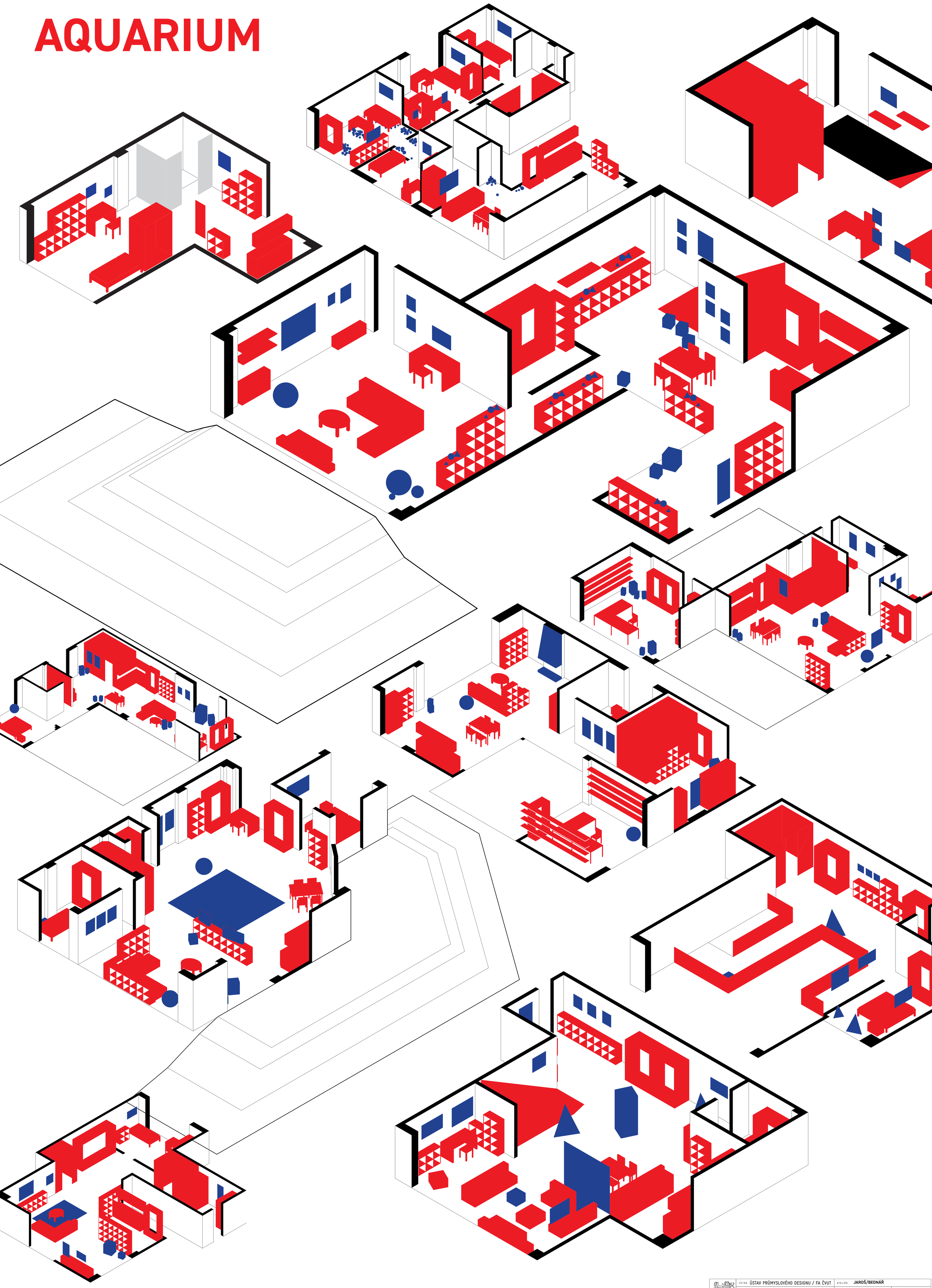

15150 ÚSTAV PRŮMYSLOVÉHO DESIGNU / FA ČVUT		ATELIÉR JAROŠ/BEDNÁŘ	
JMÉNO Kryštof Haničinec		ROČNÍK / SEMESTR 5.	DATUM 6.1.2021
NÁZEV AQUARIUM			MĚŘÍTKO 1:1